NEW YORK TIMES BESTSELLER

along *for the* ride

álom két keréken

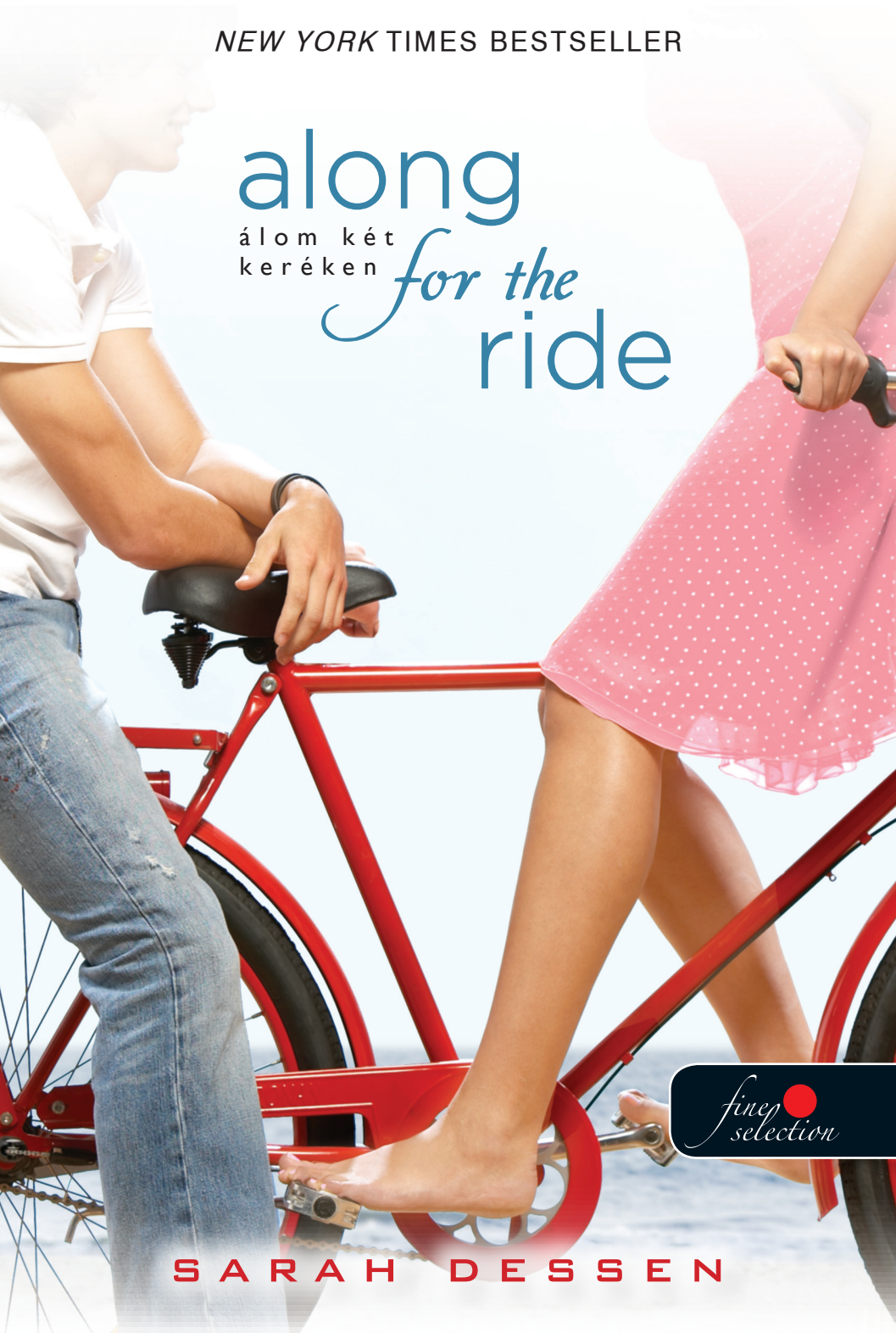

fine selection

SARAH DESSEN

SARAH DESSEN

along álom két keréken *for the* ride

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Édesanyámnak,
Cynthia Dessennek,
amiért szinte mindenre megtanított,
amit egy lánynak tudnia kell,

és a lányomnak,
Sasha Clementine-nak,
akitől a többit tanulom.

Könyvet írni sosem egyszerű, és néha az embernek szüksége van segítségre. Ennél és a többi regényemnél is hihetetlenül szerencsés voltam, hogy számíthattam Leigh Feldman és Regina Hayes bölcsességére és útmutatására. Barbara Sheldontól, Janet Markstól és a szüleimtől, Alan és Cynthia Dessentől kaptam a lelki támogatást, ami bármelyik íróra ráfér, főleg szülés után. És, mint mindig, hálával tartozom a férjemnek, Jaynek, amiért megnevettetett, segített emlékezni, és több mint elegendő tudással látott el a biciklikről.

Végül szeretném megemlíteni a saját lánycsapatomat, a bébiszittereimet, akik nélkül soha nem lett volna időm megírni ezt a könyvet: Aleksandra Marcotte, Claudia Shapiro, Virginia Melvin, Ida Donner, Krysta Lindley és Lauren Caccese. Köszönöm, hogy gondoskodtatok rólunk.

egy

Az e-mailek mind ugyanúgy kezdődtek.

Szia, Auden!!

A plusz felkiáltójel volt az, ami kikészített. Anyu túlzásnak, oda nem illő terjengősségnek nevezte. Engem csak szimplán idegesített, mint minden más a mostohaanyámban, Heidiben.

Remélem, jól telnek az iskola utolsó hetei. Mi mind jól vagyunk. Az utolsó simításokat végezzük a húgicád érkezése előtt. Mostanában egyre nagyobbakat rúg. Mintha karatézna odabent! Már felhalmoztam a (mondhatni) szükséges készleteket, és végeztem a babaszobával is. Minden csupa rózsaszín és barna; imádnivaló lett. Csatolok róla egy képet, hogy te is megnézhesd.

Apádat, mint mindig, most is teljesen lefoglalja a könyve, még éjszaka is azon dolgozik. Gondolom, többet látom majd, ha én is fent leszek a kicsi miatt.

Remélem, el tudsz jönni hozzánk, ha vége a sulinak. Olyan jó lenne, és mindannyiunk nyarát feldobná. Gyere bármikor! Már alig várjuk, hogy láthassunk!

Puszi
Heidi (és apu és a kishúgi)

A levelek olvasása mindig kimerített. Részben a túl izgatott hangvétel – mintha valaki a füledbe kiabált volna –, de főként Heidi miatt. Ő csak egyszerűen… túl terjengős és mézesmázos volt. És idegesítő. És még annál is idegesítőbb, mióta apuval közel kerültek egymáshoz, összehoztak egy kisbabát és összeházasodtak, mindezt egy év leforgása alatt.

Anyu azt állította, hogy nem rázta meg az eset. A válás óta egyfolytában azt hajtogatta, hogy szerinte már nem kell sok, és apu, ahogy ő mondta, „összebútorozik valami kis fruskával". A maga huszonhat évével, Heidi épp annyi idős volt, mint amikor anyu Hollist, a bátyámat várta, akit két év múlva én követtem, de különbözőbbek már nem is lehettek volna egymástól. Míg anyu egy éles eszű egyetemi professzor volt, akit országszerte a reneszánsz irodalom nőalakjainak szakértőjeként tartottak számon, addig Heidi… nos, ő Heidi volt. Az a fajta nő, akinek különleges képessége csodálatos testének megőrzésében rejlett (pedikűr, manikűr és melíroztatás által), olyan dolgokat tudott a szoknyahosszakról és a cipőkről, amik senkit sem érdekeltek, és giccses frázisokkal teli leveleket küldött azoknak, akiket ez teljesen hidegen hagyott.

Kapcsolatuk rohamtempóban haladt, a beültetés (ahogy anyu elnevezte) mindössze pár hónap alatt megtörtént. És ennyi. Apámnak – aki azelőtt dr. Victoria West férje és egy sikeres regény szerzője

volt, ami mostanra inkább a kiváltott vitákról, mintsem a régóta várt folytatásáról híres – új felesége lett, és nemsokára megint apa lesz. Mindezt megfejelte új beosztásával, a Weymar College, egy tengerparti város kis iskolájának, kreatív írás tanszékvezetőjeként, és máris olyan, mintha apámnak egy teljesen új élete lenne. És hiába hívtak állandóan, nem biztos, hogy tudni akartam, ebben az új életben jut-e hely nekem is.

A másik szobából hirtelen hangos nevetést és üvegcsörömpölést hallottam. Anyám megint végzősdiák-összejövetelt tartott, ami mindig formális vacsorával kezdődött (A mi kultúránkból teljesen kiveszett a kulturáltság! – szokta mondani), mielőtt elkerülhetetlenül hangos, borgőzös vitába kezdtek volna az irodalomelméletről. Az órára pillantottam – tíz harminc –, majd a lábujjammal óvatosan kinyitottam a szobám ajtaját, és a hosszú folyosón keresztül a konyha felé kémleltem. Pont, ahogy képzeltem, anyám a hatalmas asztalunknál ült, az egyik kezében egy pohár vörösborral. Körülötte, szokás szerint, egy csapat végzős fiú, akik le sem vették róla imádattal teli tekintetüket, úgy hallgatták, ha jól értettem, Marlowe-ról és a nőkről tartott előadását.

Ez egyike volt anyu lenyűgöző ellentmondásainak. Az irodalmi nőalakok szakértőjének számított, de a valóságban nem igazán kedvelte a nőket. Részben mert féltékenyek voltak az intelligenciájára (ami pedig Mensa szintű), a tudományos eredményeire (négy könyv, megszámlálhatatlan cikk és egy alapítványi pénzből finanszírozott pozíció) vagy a külsejére. (Anyu magas volt és jó alakú. Hosszú, szurokfekete haját általában kibontva hordta, így ez volt a legzabolátlanabb elem a megjelenésében). Ezért, és még egyéb okok miatt, lány tanítványai ritkán jelentek meg ezeken az összejöveteleken, és ha mégis felbukkantak, szinte soha nem jöttek vissza.

– Dr. West – mondta most az egyik – bozontos, ápolatlan kinézetű, olcsónak tűnő kabátot és fekete, vastag keretes szemüveget viselő – diák –, szerintem ezt a nézetét egy cikkben is ki kéne fejtenie. Igazán lenyűgöző!

Néztem, ahogy anyám belekortyol a borába, és a másik kezével hátrasimítja a haját.

– Ó, még csak az kéne – felelte mély, érdes hangján (ami egy dohányoséra emlékeztetett, pedig még egy slukkot sem szívott el egész életében). – Még a most készülő könyvemre is alig van időm, és azért legalább fizetnek is. Már ha ezt fizetésnek lehet nevezni.

Még több tenyérbemászó vihogás. Anyám imádott arról panaszkodni, milyen keveset kap a könyvei után – mind tudományos, egyetemi kiadóknál jelentek meg –, pedig, ahogy ő hívta, ezek „a háziasszonyokról szóló ostoba történetek" hatalmas összegeket hoztak. Anyu szerint mindenkinél, aki a strandra megy, kell hogy legyen egy Shakespeare összes, de a legjobb, ha még pár eposzt is betesz melléjük az ember.

– Akkor is – folytatta Kocka Szemüveg –, ez egy fantasztikus feltevés. Talán én, öööö, lehetnék a társírója, ha szeretné.

Anya felemelte a fejét és a poharát, majd összehúzott szemmel vizslatta a fiút, miközben a szobára csend telepedett.

– Nahát – mondta –, igazán kedves tőled. De a cikkeimet egyedül írom, azért, amiért az irodámon sem osztozkodom, és randizni sem járok. Egyszerűen túl önző vagyok.

Még ekkora távolságból is láttam, ahogy Kocka Szemüveg nagyot nyel, és az arca elvörösödik, miközben a borosüvegért nyúl, hogy szégyenét palástolja. Idióta, gondoltam, és becsuktam az ajtót. Mintha olyan könnyű lenne anyámhoz közel kerülni, és szorosabb kapcsolatot kialakítani vele. Arról tudnék.

Tíz perc múlva, cipőmmel a kezemben, kisurrantam a hátsó ajtón, és beszálltam a kocsimba. Végighajtottam a kihalt utcákon, a csöndes házak és sötét kirakatok mellett, míg Ray Büféjének a fénye fel nem tűnt a távolban. A Ray kicsi volt, túl sok neonfénnyel és ragacsos asztallal, de ez volt az egyetlen hely a városban, ami éjjel-nappal nyitva tartott, az év minden napján. Mivel nem tudtam rendesen aludni, több éjszakát töltöttem az egyik itteni bokszban, mint otthon. Olvastam vagy tanultam, és bármit rendeltem, óránként egy dollár borravalót fizettem, míg a nap fel nem kelt.

Az álmatlanság akkor kezdődött, amikor a szüleim házassága felbomlani látszott három évvel ezelőtt. Nem kellett volna meglepnie: amióta az eszemet tudom, a kapcsolatuk mindig is viharos volt, bár a veszekedések témája inkább a munka volt, és nem a másik.

Szinte rögtön azután kerültek az egyetemre, hogy lediplomáztak, amikor is apunak felajánlották az egyetemi tanársegédi állást. Épp akkoriban talált egy kiadót első könyvének, *A narválok szarvá*nak, miközben anyu a bátyámat várta, és próbálta befejezni a disszertációját. Négy évvel később, amikor megszülettem, apu már a könyv sikereit élvezte – NYT bestseller, Nemzeti Könyvdíj-jelölés – és a kreatív írás programot vezette az egyetemen, míg anyu, ahogy ő fogalmazott, „elmerült a pelenkák és az önbizalomhiány tengerében". Ám amikor óvodás lettem, anya mindenkit elsöprő erővel tért vissza az akadémiai életbe, előadásokat tartott, és még a disszertációját is kiadták. Nemsokára ő lett a tanszék egyik legközkedveltebb tanára, felvették teljes állásba, és írt még két könyvet. Mindezt apu a kispadról figyelte. Mindig mondogatta, milyen büszke rá, és egyfolytában azzal viccelődött, hogy most anyu hozza haza a mamutot, és tartja el a családot. De aztán anyu megkapta az alapítványi pénzt, ami komoly elismerésnek számított, míg aput otthagyta

a kiadója, ami már nem volt akkora elismerés, és elmérgesedtek a dolgok otthon.

A veszekedések szinte mindig vacsoránál kezdődtek. Az egyikük elejtett egy óvatlan megjegyzést, amit a másik sértésnek vett. A feszültség még egy ideig megmaradt – csípős megjegyzések, a kelleténél kicsit nagyobb erővel visszahelyezett edényfedelek –, de utána mintha megnyugodtak volna… legalábbis tízig vagy tizenegyig, amikor is hallottam, hogy ott folytatják, ahol abbahagyták. Később rájöttem, hogy valószínűleg csak arra vártak, hogy elaludjak, mielőtt rákezdenek. Így egy éjjel úgy döntöttem, hogy ébren maradok. Nyitva hagytam az ajtómat, felkapcsoltam a lámpát, többször is elmentem mellettük a fürdőszobába, és olyan hangosan mostam meg a kezem, amennyire csak tudtam. És egy ideig ez működött is. De csak egy ideig, a veszekedések ugyanis újrakezdődtek. De addigra már annyira hozzászoktam az éjszakázáshoz, hogy minden egyes szót hallottam.

Sok embert ismertem, akiknek a szülei szétmentek, és úgy tűnt, hogy ez mindenkit másképp érint: derült égből villámcsapásként, mindent felemésztő csalódásként, teljes megkönnyebbülésként. Azonban az eseteknek volt egy közös nevezőjük is: az érzések kibeszélése. Akár mindkét szülővel egyszerre vagy külön-külön, akár egy lélekbúvárral csoportos vagy egyéni terápia keretein belül. Az én családom ebben természetesen kivétel volt. Persze a *„gyere, ülj le, valamit el kell mondanunk”*-beszélgetésre nálunk is sor került. A hírt anyu közölte a konyhaasztalnál, miközben apu fáradtan a pultnak dőlt, és a kezével babrált.

– Apád és én elválunk – jelentette be azon az egyszerű, hivatalos hangján, amelyen a diákjai munkáját is bírálta. – Gondolom, egyetértesz, hogy mindannyiunknak így lesz a legjobb.

Nem igazán tudtam, hogy mit is érzek. Nem megkönnyebbülést, nem mindent felemésztő csalódást, és a hír villámcsapásként sem ért. Ami azonban meglepett, ahogy ott ültünk hárman abban a szobában, az az volt, hogy milyen kicsinek érzem magam. Olyan kicsinek, mint egy gyerek. Ami nagyon fura volt. Mintha ez a megkésett kisebbségi érzés most hatványozottabban tört volna elő.

Természetesen még gyerek voltam. De mire én megszülettem, a bátyám – minden kisbaba leghasfájósabbika, hiperaktív tipegő és élénk (értsd: elviselhetetlen) kisgyerek – már teljesen kifárasztotta a szüleimet. És ezt a képességét a mai napig megőrizte, még ha egy másik kontinensen volt is. Beutazta Európát, és a leveleiben csak arról írt, hogy éppen milyen megvilágosodásra jutott a jövőjével kapcsolatban, vagy mennyi pénzre van szüksége. Ez a nomád életmód legalább sokkal művészibb színben tüntette fel: most már a szüleim azt mondhatták a barátaiknak, hogy Hollis az Eiffel-toronynál tölti a szabadidejét. Ez mindenképpen jobban hangzott, mintha ugyanezt a helyi kocsmában tette volna.

Ha Hollis volt a család nagyra nőtt gyereke, akkor én voltam a kis növésű felnőtt. Az a gyerek, aki már háromévesen odaült az asztalhoz, ahol a felnőttek az irodalomról diskuráltak, és egy pisszenés nélkül a kifestőjébe temetkezett. Aki már korán megtanulta lefoglalni magát, és aki már az óvodában alig várta az iskolát és az osztályzást, mert az oktatás volt az a terület, amire a szüleim mindig is odafigyeltek.

– Ó, ne aggódj! – nyugtatta anyu a vendégeit, ha a jelenlétemben véletlenül kicsúszott a szájukon egy káromkodás vagy egy hasonlóan felnőttes szó. – Auden nagyon érett a korához képest. – És tényleg az voltam, legyen ez a kor kettő, négy vagy tizenhét év. Míg Hollis megkövetelte az állandó felügyeletet, addig én mindenhol ott voltam,

el sem mozdultam a szüleim mellől. Koncertekre, kiállításokra, konferenciákra és bizottsági ülésekre vittek, ahol tudták, hogy csöndben maradok. Így játékra nem sok idő maradt, de én mindig is többre értékeltem a könyveket, azokból pedig nem volt hiány.

Mivel ilyen körülmények között nőttem fel, a saját kortársaimmal nehezen találtam meg a hangot. Nem tudtam mit kezdeni az őrültségeikkel, energiájukkal, a felfordulással, ahogy a kanapé párnáit szétdobálták, vagy azzal a vad tempóval, ahogy a biciklijüket tekerték a parkolókban. Mindez jó mókának tűnt, ám ugyanakkor annyira különbözött attól, amihez hozzászoktam, hogy elképzelni sem tudtam, hogyan csatlakozhatnék, még ha lett is volna rá alkalom. Ami nem volt, mert ezek a párnadobáló, vad bicajosok nem azokba a zseniképző, jegyközpontú magániskolákba jártak, amiket a szüleim kedveltek.

Valójában az elmúlt négy évben háromszor váltottam sulit. A Jackson High-ban mindössze pár hónapot töltöttem, amíg Anyu ki nem szúrta, hogy az irodalom-tanmenetben van egy elírási és egy nyelvtani hiba. Ekkor kerültem a Perkins Daybe, egy helyi magániskolába. Ez kisebb volt, és nagyobb volt a követelmény, de nem annyira, mint a Kiffney-Brownban, ahová ezután kerültem. Az iskolát pár helyi professzor alapította, alaposan megválogatták, hogy kiket vesznek fel – maximum száz diákot –, az órák kis csoportokban zajlottak, és szoros kapcsolatot ápoltak a helyi egyetemekkel, ahol extra kreditért pluszórákat lehetett felvenni. Bár voltak barátaim a Kiffney-Brownban, az iskola teljesítmény-központú hangulata és a rengeteg tanulnivaló kissé megnehezítette, hogy közel kerüljek hozzájuk.

Nem mintha számított volna. A suli volt az én mentsváram, a tanulásba menekültem, és azon keresztül mások életét éltem. Minél

többet sopánkodtak a szüleim Hollis szorgalmának hiánya és rossz jegyei miatt, én annál jobban igyekeztem. És bár büszkék voltak rám, az eredményeim sosem érték el azt a hatást, amire számítottam. Amilyen okos voltam, kitalálhattam volna, hogy csak akkor tudom igazán felkelteni a szüleim figyelmét, ha csalódást okozok nekik vagy megbukom. De mire erre rájöttem, a teljesítménykényszer már teljesen belém ivódott.

Apu akkor költözött el, amikor a tizedik osztályt kezdtem. A campus közelében bérelt egy bútorozott lakást, egy főleg diákok által lakott házban. A hétvégéket nála töltöttem, de mindig olyan ideges volt – még mindig a második könyvével szenvedett, amelynek kiadása kétségessé vált, miközben anyut egyre jobban elismerték –, hogy ezek az alkalmak nem teltek valami élvezetesen. Ugyanakkor otthon sem volt jobb a helyzet. Anyut annyira lefoglalta, hogy visszanyert szingli életét és akadémiai sikereit ünnepelje, hogy állandó volt nálunk a vendégség; diákok jöttek-mentek, és minden hétvégén nagy ebédeket rendezett. Így maradt Ray Büféje.

Már vagy egy milliószor elhajtottam előtte, de sosem jutott eszembe megállni egészen addig az éjszakáig, amikor hajnali kettőkor mentem hazafelé. Ahogy anyu, úgy apu sem igazán próbálta követni, hogy éppen hol járok. Ez az órarendem miatt alakult így – egy-egy esti óra, kötetlen nappali szemináriumok és számos külön foglalkozás. Úgy jártam-keltem, ahogy jólesett, szinte soha nem kérdezték, hova megyek, így egyikük sem vette észre, ha nem aludtam otthon. Akkor éjjel benéztem a Ray ablakán, és valami megfogott benne. Kellemes, mondhatni biztonságos helynek tűnt tele emberekkel, akikkel legalább már volt egy közös pontom. Így hát leparkoltam, bementem, és rendeltem egy kávét és egy almás pitét. Egészen reggelig ott maradtam.

A Rayben az volt a legjobb, hogy hiába lettem törzsvendég, senki sem zargatott. Nem kérdezősködtek olyan dolgok felől, amikre nem szívesen válaszoltam, minden beszélgetés rövid, mégis barátságos volt. Bárcsak minden kapcsolat ilyen egyszerű lenne, amikor pontosan tudom, hogy kinek mit kell mondani!

Még az ősszel az egyik testesebb pincérnő, a névtáblája szerint Julie, miközben kitöltötte a kávét, rápillantott arra a jelentkezési lapra, amivel épp szöszmötöltem.

– Defriese Egyetem – olvasta hangosan. Majd rám nézett. – Elég jó iskola.

– Az egyik legjobb – erősítettem meg.

– Szerinted van esélyed?

Bólintottam.

– Igen. Van.

Elmosolyodott, mintha valami aranyos dolgot mondtam volna, és megveregette a vállamat.

– Á, azok a fiatal, bizakodó évek – jegyezte meg, majd elcsoszogott.

Meg akartam neki mondani, hogy nem bizakodom, hanem sokat tanulok. De addigra már a szomszédos asztalnál ülő férfival flörtölt, és tudtam, hogy amúgy se nagyon érdekelné a dolog. Voltak az életnek olyan területei, ahol ezek a dolgok – jegyek, iskola, beadandók, besorolás, felvételi, egy erős átlag – számítottak, és voltak, ahol nem. Egész eddigi életemet egyértelműen az előbbin töltöttem, és hiába tartozott a Ray az utóbbiba, még itt sem tudtam tőle szabadulni.

Ez a beállítottság és a tény, hogy egy nem mindennapi iskolába jártam, azt jelentette, hogy kimaradtam mindenféle végzős eseményből, amiről a Perkins Day-beli barátaim egyfolytában fecsegtek. Egyedül a végzős bált vettem fontolóra, és azt is csak azért, mert a legeminensebb tanulói pozícióért vívott verseny másik nagy esélyese,

Jason Talbot elhívott, mintegy békejobbot ajánlva. De végül ebből sem lett semmi, ugyanis az utolsó percben lemondta, mert meghívták egy ökológiai konferenciára. Egyfolytában azt hajtogattam magamban, hogy nem számít, ez is csak egyike azoknak a párnadobáló, vad bicajos, jelentéktelen, felesleges eseményeknek. De azért aznap éjjel, és még sok másikon, eltűnődtem, hogy vajon mit is veszítettem.

Amikor a Rayben ültem, hajnali kettőkor, háromkor vagy négykor, sokszor belém nyilallt ez a különös fájdalom. Felnéztem a könyveimből, és a körülöttem lévő emberekre pillantottam – főleg kamionosok, akik egy kávéért letértek az autópályáról, mielőtt folytatták volna az utat; a szokásos társaság. És ilyenkor ugyanaz az érzés fogott el, mint amikor anyu bejelentette a válást. Mintha nem tartoznék ide, otthon kéne lennem és aludnom, mint a többieknek, akiket nemrég a suliban láttam. De az érzés gyorsan elmúlt, én meg visszazökkentem a valóságba. És amikor Julie ismét megjelent a kávéval, feléje tartottam a csészémet, szavak nélkül jelezve, amit mindketten tudtunk – hogy még egy darabig maradok.

* * *

A féltestvérem, Thisbe Caroline West, az érettégiosztóm előtti nap született 2700 grammal. Apu másnap kimerült hangon hívott.

– Annyira sajnálom, Auden – szabódott –, szerettem volna ott lenni a beszédeden.

– Semmi gond – mondtam, miközben anyu köntösben bejött a konyhába, és a kávéfőzőhöz indult. – Heidi hogy van?

– Jól – felelte. – Fáradt. Hosszú szülés volt, és végül császározni kellett, aminek nem örült túlzottan. De biztos jobban lesz, miután pihent egy kicsit.

– Mondd meg neki, hogy gratulálok – üzentem.

– Rendben. Te meg mutasd meg nekik, kölyök! – Ez annyira jellemző volt: apunak, aki egy igazi küzdőszellem, minden, ami az oktatáshoz kötődött, egy megvívandó csata volt. – Gondolok rád.

Elmosolyodva megköszöntem neki, majd letettem a kagylót, miközben anyu tejet öntött a csészéjébe. Egy ideig még a kávéját kevergette, a kanál halkan csilingelt, mielőtt megszólalt volna.

– Kitalálom. Nem jön el.

– Megszületett a kisbaba – mondtam. – Thisbének nevezték el.

Anyu felhorkantott.

– Ó, szent ég! – sápítozott. – A rengeteg Shakespeare-karakter közül apádnak pont *ezt* kellett választania? Szegény kislány. Egész életében magyarázkodhat a neve miatt.

Igazán nem kellett volna ennyire meglepődnie, tekintve, hogy hagyta, hogy engem és a bátyámat is apu nevezzen el: Detram Hollis apu egyik nagyra becsült professzora, W. H. Auden pedig a kedvenc költője volt. Gyerekként sokszor kívántam, bár Ashley-nek vagy Katherine-nek hívnának, mert ez nagyban megkönnyítette volna az életemet, de anyu szerint a nevemmel tesztelhetem az embereket. Auden nem olyan volt, mint Frost, mondogatta vagy Whitman. Ő homályosabban fogalmazott, és ha valaki ismeri, akkor legalább biztos lehetek benne, hogy olyan valakivel kerültem össze, aki megéri az időt és a fáradságot, aki velem egy szellemi szinten van. Gondoltam, ez hatványozottan igaz Thisbére, de ahelyett, hogy ezt megemlítettem volna, leültem, hogy átnézzem a beszédem szövegét. Anyu is kihúzott egy széket, és leült mellém.

– Szóval ezek szerint Heidi túlélte a szülést – közölte, a kávéjába kortyolva.

– Császározni kellett.

– Szerencsés – mondta anyu. – Hollis majdnem öt kilóval született, és az érzéstelenítő nem hatott. Majd' belehaltam.

A papírjaimat rendezgettem, és vártam, hogy folytassa egy hasonló történettel. Hogy Hollis milyen falánk gyerek volt, és milyen mohón itta a tejet. Hogy állandóan fájt a hasa, és hosszú sétákra kellett vinni, de még akkor is órákig üvöltött. Vagy hogy apu hogyan…

– Remélem, tudja, hogy apád nem lesz nagy segítségére – mondta anyu, miközben elvett pár lapot, és a szemöldökét ráncolva átnézte őket. – Örülhettem, ha néha kicserélte a pelenkátokat. Arról nem is beszélve, hogy mindig én éjszakáztam mellettetek. Azt állította, hogy alvásproblémái vannak, és szüksége van arra a kilenc órára, hogy tanítani tudjon. Szemtelenül kényelmes így, nem igaz?

Miközben beszélt, továbbra is a jegyzeteimet olvasta, és megint olyan furán éreztem magam, mint mindig, amikor a teljesítményemet bírálta. Egy másodperc múlva azonban minden megjegyzés nélkül letette.

– Hát – mondtam, amikor ismét a kávéjába kortyolt –, ez már régen volt. Talán azóta megváltozott.

– Az emberek nem változnak. Minél idősebb vagy, annál inkább a megszokásaid rabjává válsz. – Megcsóválta a fejét. – Emlékszem, ahogy ott ültem a szobában, Hollis pedig üvöltött a karomban, és vártam, hogy nyíljon az ajtó, apád bejöjjön, és azt mondja: „Majd én átveszem, te menj pihenni!" Végül már mindegy volt, hogy ki segít. Csak jött volna valaki!

Beszéd közben kibámult az ablakon, és ujjaival a bögréjét szorongatta, amit nem tett le, és nem is ivott belőle, hanem félúton megállított a levegőben. Felvettem a jegyzeteimet, és gondosan elrendeztem őket.

– Készülődnöm kell – szóltam, hátratolva a székem.

Anyu nem mozdult, miközben felálltam, és elsétáltam mellette. Mintha megfagyott volna, és még mindig abban a régi szobában várakozna. Ám amikor kiléptem a folyosóra, hirtelen megszólalt.

– Szerintem gondold át azt a Faulkner-idézetet – javasolta. – Túl sok kezdőmondatnak. Még a végén hatásvadásznak tűnnél.

Lenéztem a legelső lapra, ahova ezt írtam: „A múlt nem holt. Még csak el sem múlt."

– Rendben – mondtam. Mint mindig, most is igaza volt. – Kösz.

* * *

Annyira el voltam foglalva a gimi utolsó évével és az egyetemi jelentkezéssel, hogy eszembe sem jutott a nyár megtervezése. Egyszer csak kitört a szünet, és csak vártam, hogy az életem megint elkezdődjön.

Pár hetet azzal töltöttem, hogy összeszedtem azokat a cuccokat, amikre majd a Defriese-ban szükségem lesz. A huntsingeri előkészítő suliba is jelentkeztem óraadónak, de ez nem volt túl izgalmas, tekintve, hogy én voltam az egyetlen, aki törődött a tanulással. Ez egyre egyértelműbbé vált, amikor sorra kaptam a meghívásokat a perkinses barátaimtól vacsorákra vagy kiruccanásokra. Szerettem volna találkozni velük, de amikor együtt voltunk, kívülállónak éreztem magam. Csak két évet jártam a Kiffney-Brownba, de ez az iskola annyira más volt, annyira elvont, hogy nem igazán tudtam bekapcsolódni a nyári munkákról és barátokról szóló beszélgetésekbe. Néhány ilyen kellemetlen találkozó után inkább lemondtam a többit, arra hivatkozva, sok a dolgom, és egy idő után vették az üzenetet.

Otthon sem találtam a helyem, mivel anyu kapott valamennyi ösztöndíjat az egyik kutatására, és egész nap azon dolgozott. Ha

mégsem, akkor a tanársegédei ugrottak át egy-egy spontán vacsorára vagy koktélpartira. Amikor a ház már túl zajos és zsúfolt lett, kiültem a verandára egy könyvvel, amíg be nem esteledett, és mehettem a Raybe.

Az egyik nap épp a buddhizmusról olvastam egy könyvet, amikor észrevettem, hogy egy zöld Mercedes hajt be az utcánkba. Lelassított, ahogy közelebb ért a postaládánkhoz, majd megállt. A következő pillanatban egy nagyon csinos szőke lány szállt ki a kocsiból csípőfarmerben, piros topban és magas talpú szandálban, az egyik kezében egy csomaggal. Végigmérte a házat, mielőtt elindult volna a feljárón. Már majdnem a bejárati lépcsőnél járt, amikor észrevett.

– Szia! – szólt kissé túl barátságosan, ami ijesztő volt. Alig volt időm válaszolni, mielőtt elém lépett volna, arcán széles mosollyal. – Te biztosan Auden vagy.

– Igen – mondtam lassan.

– Én meg Tara vagyok! – Ennek a névnek valószínűleg ismerősnek kellett volna lennie. De amikor rájött, hogy nem az, hozzátette: – Hollis barátnője?

Ó, remek! – gondoltam. De hangosan csak annyit feleltem:

– Jaj, persze, tényleg.

– Olyan jó, hogy végre találkozunk! – folytatta, majd közelebb lépve megölelt. Gardénia és illatosított törlőkendő illata volt. – Hollis tudta, hogy erre jövök hazafelé, így megkért, hogy ezt hozzam el. Egyenesen Görögországból!

Átnyújtotta a küldeményt, amit barna papírba csomagoltak, és a bátyám dőlt, hanyag kézírásával állt rajta a nevem és a címem. Beletelt pár kínos másodpercbe, mire rájöttem, arra vár, hogy kinyissam, amit meg is tettem. Egy üveg képkeret volt benne, amit színes

kövekkel raktak ki, az aljára pedig ezt karcolták: MINDEN IDŐK LEGJOBB ÉLMÉNYE. A képen Hollis a Tádzs Mahal előtt állt túranadrágban és pólóban, vállán hátizsákkal, arcán laza mosolyával.

– Ugye milyen szép? – kérdezte Tara. – Egy bolhapiacon vettük Athénban.

Mivel nem mondhattam ki, amit őszintén gondoltam, azaz hogy elég narcisztikus dolog saját magadról fényképet adni valakinek, csak annyit nyögtem ki:

– Gyönyörű.

– Tudtam, hogy tetszeni fog! – tapsolt örömében. – Mondtam is neki, hogy ilyen képkeretekre mindenkinek szüksége van. Szebbé teszik az emlékeket.

Ismét a keretre pillantottam, a szép kövekre és a bátyám laza kifejezésére. MINDEN IDŐK LEGJOBB ÉLMÉNYE, valóban.

– Igen – mondtam. – Abszolút.

Tara megint rám villantotta bájos mosolyát, és a vállam fölött bekukucskált az ablakon.

– Anyukád itthon van? Szeretnék vele találkozni. Hollis imádja, egyfolytában róla áradozik.

– Ez kölcsönös – tettem hozzá. Rám nézett, én meg visszamosolyogtam rá. – A konyhában van. Hosszú, fekete haj, zöld ruha. El sem tévesztheted.

– Remek! – És mielőtt még megelőzhettem volna, megint megölelt. – Köszönöm.

Bólintottam. Ez a fajta magabiztosság a bátyám minden barátnőjére jellemző volt, legalábbis amíg együtt voltak. Aztán amikor az e-mailek és a telefonhívások elmaradtak, és a bátyám halottnak tettette magát előttük, akkor láttuk meg a lányok másik oldalát: a piros szemeket, a nyafogó üzeneteket a rögzítőn és a dühös dudálásokat

a házunk előtt. Tara nem tűnt annak a dühös, dudálós típusnak, de az ember sosem tudhatja…

Tizenegykor anyám imádói még mindig a házban zajongtak. A szobámban ültem, és unalmamban a Ume.com profilomat (semmi üzenet, nem mintha számítottam volna rá) és a leveleimet (csak egy szokásos *Mi újság?* üzenet aputól) nézegettem. Eszembe jutott, hogy felhívom a barátaimat, hátha mennek valahova, de aztán visszaemlékeztem a legutóbbi kínos találkozásra, és inkább leültem az ágyra. Hollis képe az éjjeliszekrényen állt. Felvettem, és az ízléstelen kék kövekre bámultam. MINDEN IDŐK LEGJOBB ÉLMÉNYE. Volt ezekben a szavakban és a laza mosolyában valami, ami a barátaim fecsegésére emlékeztetett. Nem az órákról vagy a jegyekről beszélgettek, hanem más dolgokról, amik éppoly távolinak tűntek, mint a Tádzs Mahal: dumcsi a fiúkról és az összetört szívekről. Valószínűleg egy csomó képük akadt, ami beleillett volna ebbe a keretbe, ám nekem egy sem.

Ismét a bátyámra pillantottam, vállán a hátizsákkal. Az utazás és más helyek megismerése tele volt lehetőségekkel. Talán Görögországba vagy Indiába nem tudtam elmenni. De valahova elmehetek.

A laptopomhoz mentem, beléptem az e-mail fiókomba, és megnyitottam apu üzenetét. Anélkül, hogy átgondoltam volna, gyorsan válaszoltam, majd egy kérdéssel zártam. Fél órán belül vissza is írt.

Persze hogy jöhetsz!
Addig maradsz, amíg csak akarsz. Örülnénk egy kis társaságnak!

És a nyaram egyszer csak megváltozott.

* * *

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Másnap reggel bepakoltam a kocsimba egy sporttáskányi ruhát, a laptopomat és egy nagy bőröndöt tele könyvekkel. Még korábban rákerestem az őszi defriese-os óráim tanmenetére, és levadásztam pár könyvet az egyetem könyvesboltjában. Gondoltam, nem árthat, ha megismerkedem a tananyaggal. Kicsit más, mint amit Hollis vitt magával, de apuéknál úgysem lesz mit csinálni. Persze ott van a strand és Heidi, nem mintha bármelyik is vonzó társaság lett volna.

Előző éjjel elköszöntem anyutól, gondoltam később kel, mint hogy elindulnék. De amikor beléptem a konyhába, éppen a seregnyi borospoharat és gyűrött szalvétát szedte le az asztalról fáradt tekintettel.

– Hosszú éjszaka? – kérdeztem, bár mivel én is ébren voltam, tudtam, hogy az volt. Az utolsó autó fél kettőkor hajtott el a felhajtóról.

– Nem igazán – válaszolta, miközben vizet engedett a mosogatóba. Válla fölött a garázsajtóban fölhalmozott táskáimra pillantott. – Korán indulsz. Ennyire várod, hogy megszabadulhass tőlem?

– Nem – feleltem. – Csak el akarom kerülni a forgalmat.

Igazából nem számítottam rá, hogy anyut érdekelni fogja, hol töltöm a nyarat. És talán nem is érdekelte volna, ha valahova máshova mentem volna. De ha apu is belekerült az egyenletbe, a dolgok megváltoztak. Mint mindig.

– Képzelem, milyen körülmények közé érkezel – mondta mosolyogva. – Apád egy újszülöttel! Az ő korában! Vicces.

– Majd jelentkezem – mondtam.

– Ó, ajánlom is! Rendszeres jelentést kérek.

Figyeltem, ahogy kezét a vízbe mártja, és elmos egy poharat.

– Egyébként – érdeklődtem –, mit gondolsz Hollis barátnőjéről?

Anyu fáradtan sóhajtott.

– Mit is keresett itt?